

) XXXV (

den (man jemföre den Danska visan om Brynhilda med Volungasagan!) och endera falla i matthet eller en löjelig öfverdrift, hvilka begge för den gamla sagan i sin äkta gestalt äro främmande. En sådan travestering af kämpalifvet foreter afven den enda visa af detta slag, som förekommer i denna samling, neml. den om Grimborg (N:o 4.) och det med en temmeligen merkbar ironi; hvilken i ännu senare produkter af detta slag, t. ex. i den bekanta visan om Ramunder, blir allt mera högljudd. Deremot födde Christendomen i Norden en egen Poesi, hvilken väl kämpesagens jernådra ännu genomgår, men mildrad af en själfull Religion och förenad med en herrlig Lyrisk klang, jag menar den Nordiska Riddarvisan, eller (om man så vill kalla den, då den i allt afseende är af en djup romantisk karakter) den nordiska Romansen.

Att de gamla visorna i synnerhet spela i riddaretiderna faller i ögat vid den flyktigaste bekantskap med dem. Men att vi ännu verkligen höra dessa, ja ännu aflägsnare tider i dem, detta påstående torde vid